

της **Αφροδίτης Τζιαντζή**

Χιλιάδες κόσμος θυμήθηκε τον Πάυλο Φύσσα την Παρασκευή το βράδυ σε μια μεγαλειώδη συναυλία στο Σύνταγμα, υπό τους ήχους παλιών επιτυχιών του Γιάννη Γιοκαρίνη και των Πυξ Λαξ και χαλαρά χορευτικά τραγουδάκια που μιλούσαν για αγάπη και ελπίδα. Κυριάρχησε κλίμα εθνικής συμφιλίωσης, ενώ το σύνθημα που φώναζαν οι διοργανωτές από τα μικρόφωνα ήταν «Ο Πάυλος ζει, Ξυπνήστε τους ναζί».

Αν κάτι δεν σας πάει καλά σε αυτή την παράγραφο, είναι επειδή κάθε πρόταση είναι λάθος. Ο κόσμος αρνήθηκε σθεναρά –και μπράβο του– να φωνάξει το ηλίθιο σύνθημα που πρότειναν οι διοργανωτές. Η μουσική πλην εξαιρέσεων ήταν προβλέψιμη, ένας αμήχανος συνδυασμός ξεφτισμένου έντεχνου, ελληνικού ροκ της ναφθαλίνης και έντιμων αλλά μάλλον αδιάφορων νέων συγκροτημάτων. Η συναυλία τελείωσε άδοξα στη 1.30 τη νύχτα, αμέσως μετά την εμφάνιση του ιστορικού πανκ συγκροτήματος των Panx Romana χωρίς όμως τον ορίτζιναλ τραγουδιστή τους Φρανκ στο μικρόφωνο. «Ε-ε-έλληνα, είσαι σκουλήκι, η Ακρόπολη δεν σου ανήκει», οι τελευταίοι στίχοι που ακούγονταν καυστικά επίκαιροι το 1987 στηλιτεύοντας το εθνικιστικό μικροαστικό παραλήρημα διατηρούν κάτι από την πρωτόλεια πρόκλησή τους και σήμερα.

Ο κόσμος άρχισε να φωνάζει τα αναμενόμενα για τη βραδιά συνθήματα «Το πάθος για τη λευτεριά...» (νωρίτερα είχαν οδηγηθεί στα δικαστήρια του Πειραιά 64 συλληφθέντες από την πορεία της Πέμπτης), «Φασίστες και αφεντικά στου πηγαδιού τον πάτο» και φυσικά το πάνδημο «Τσακίστε τους ναζί».

Για πολλοστή φορά οι διοργανωτές, που από νωρίς έκαναν κήρυγμα κατά του μίσους και του αλληλοσπαραγμού, άρχισαν να νουθετούν το κοινό: «Εεε, παιδιά, όχι τέτοια. Ξυπνήστε τους ναζί, είπαμε, όχι τσακίστε τους». Δεν ήθελε πολύ το κοινό, που άκουγε ήδη επί ώρες ανοησίες όπως «να τους ανοίξουμε την καρδιά μας, να τους δώσουμε αγάπη και μόρφωση» (στους ναζί που μας σκοτώνουν;), για να αρχίσει να τα σπάει. Πέσανε μπουκάλια με νερό, κάποιιο πιάστηκαν στα χέρια, η κονσόλα καταστράφηκε και η μουσική σταμάτησε.

Ωστόσο η απολίτικη αφέλεια μιας χούφτας παιδιών δεν είναι επαρκής λόγος για το φιάσκο που παρακολούθησαμε. Όταν στις περίπου έξι ώρες μιας συναυλίας που υποτίθεται είναι αντιφασιστική, και μάλιστα για τη δολοφονία ενός αντιφασίστα από τους ναζί, μια μέρα μετά το όργιο αστυνομικής βίας, οι πιο εμβληματικοί πολιτικοποιημένοι στίχοι είναι η διασκευή στον «Κυρ-Παντελή» του Πάνου Τζαβέλα από τους Magic De Spell (που πρωτοχογραφήθηκε το 1975) και η «Μπαλάντα του Κυρ-Μέντιου» από τον Βασίλη Λέκκα (ποίημα του Κώστα Βάρναλη του 1956, που μελοποίησε ο Ν. Ξυλούρης τη δεκαετία του 1970 και έχουν μαγαρίσει ακόμα και οι χρυσαυγίτες), τότε κάτι δεν πάει καλά. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν ή ότι έλειψαν οι ευαίσθητοι τραγουδοποιοί. Τα αυτονόητα είπε για παράδειγμα προς τιμήν του ο Στάθης Δρογώσης στη συναυλία, ότι τον Πάυλο δεν τον σκότωσε μόνο ο Ρουπακιάς, αλλά του όπλισαν το χέρι οι 400.000 ψηφοφόροι του ναζιστικού κόμματος, που πρέπει να τους απομονώσουμε – και όχι να τους «χαϊδέσουμε», όπως λίγο πολύ πρότειναν οι Δεν Ξεχνάμε.

«Αυτή η μηχανή σκοτώνει φασίστες» είχε γράψει στην κιθάρα του ο Γούντι Γκάθρι, ο θρύλος του

αμερικάνικου φολκ τραγουδιού διαμαρτυρίας, εμπνευσμένος πιθανότατα από τους αντιφασίστες μαχητές στον Ισπανικό Εμφύλιο. Για τον κομμουνιστή Γούντι, η πάλη ενάντια στον φασισμό ήταν αξεχώριστη από τους εργατικούς αγώνες της εποχής του και την πάλη ενάντια στις φυλετικές διακρίσεις.

Ποιανού η κιθάρα, ποιανού το μικρόφωνο σήμερα σκοτώνει το φασισμό; Υπάρχουν συγκροτήματα και καλλιτέχνες –κυρίως αυτά που θεωρούνται μικρά και περιθωριακά– από τους χιπχοπάδες που δε συμμετείχαν σε συνεντεύξεις τύπου στην ΕΣΗΕΑ, αλλά παίζουν σε αντιφασιστικά λάιβ στις γειτονιές, μπάντες που εμπνέουν και εμπνέονται από τους κοινωνικούς αγώνες, όντας κομμάτι τους, ακόμα και «μεγάλα» ονόματα που σε στιγμές τους εκφράζουν τον παλμό της εποχής μας, χωρίς να ξεπέφτουν στα κλισέ μιας ξεπερασμένης εκδοχής της «στρατευμένης τέχνης». Κάποια από αυτά τα συγκροτήματα και καλλιτέχνες εμφανίστηκαν ή επρόκειτο να εμφανιστούν στη συναυλία της Παρασκευής. Αυτό όμως το οποίο δυστυχώς κυριάρχησε επί σκηνής ήταν είτε ένας λοβοτομημένος αντιφασισμός, χωρίς αντικαπιταλιστική αιχμή, είτε ξεκάρφωτες εκκλήσεις για «αγάπη μόνο ρε» και «όλοι μαζί μπορούμε», που θα μπορούσαν να αποτελούν διαφήμιση αναψυκτικού ή τράπεζας.

Ακόμα και τα ίδια τα τραγούδια του Παύλου Φύσσα-Killah P, τουλάχιστον κάποια από αυτά, στέκονται σκάλες πιο πάνω απ' ό,τι παρακολουθήσαμε απογοητευμένοι την Παρασκευή το βράδυ.

Η μηχανή που θα σκοτώνει φασίστες –θα σκοτώνει δηλαδή ό,τι σκοτώνει τον άνθρωπο– μπορεί να μην είναι κιθάρα αλλά ηχητικό σαμπλ, ρίμες σε πολυεθνικές διαλέκτους που σκαρώνονται σε υπόγεια και συνοικιακές πλατείες. Ίσως αυτή η μουσική να ταίριαζε καλύτερα στον Παύλο, στον Σαχτζάτ Λουκμάν, στον Αλίμ Αμπντούλ Μανάν, που μαχαιρώθηκε στο ρατσιστικό πογκρόμ τον Μάη του 2011, στους ανώνυμους νεκρούς των ταγμάτων εφόδου, στους εκατοντάδες νεκρούς των ευλογημένων από την ΕΕ «Κέντρων Φιλοξενίας» (3 θάνατοι και δύο αυτοκτονίες σε ένα χρόνο σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και κρατητήρια), που παρέμειναν ανώνυμοι επειδή το δέρμα τους ήταν σκούρο και το αίμα τους δεν ήταν «ελληνικό».

Πηγή: **PRIN**